

Zákonné předpoklady dle § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb

Zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. nejsou podle slovního znění, obsahu a účelu sledovaného tímto ustanovením vázány na subjektivní stránku konání osob, které věc nabyly v rozhodném období (25.2.1948-1.1.1990) od státu (vědomost o nabytí věci v rozporu s tehdy platnými předpisy nebo na základě protiprávního zvýhodnění).

Zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. nejsou podle slovního znění, obsahu a účelu sledovaného tímto ustanovením vázány na subjektivní stránku konání osob, které věc nabyly v rozhodném období (25.2.1948-1.1.1990) od státu (vědomost o nabytí věci v rozporu s tehdy platnými předpisy nebo na základě protiprávního zvýhodnění). Zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. nejsou totožné s tím, co bylo stanoveno v § 399 odst. 2, věta první, občanského zákoníku (ve znění platném do 31.12.1991). Nelze mít za to, že tu postačuje doložení toho, že dohodnutá cena při nabytí od státu nepřesahovala cenu stanovenou podle cenových předpisů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12.9.2000, sp.zn. 28 Cdo 1202/99)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci o uložení povinnosti uzavřít dohodu o vydání nemovitostí o dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem z 15.1.1999, sp.zn. 29 Co 703/98, vydanému v právní věci vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp.zn. 11 C 985/95 tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 15.1.1999, sp.zn. 29 Co 703/98 i rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 24.4.1998, čj. 11 C 985/95-101 a věc vrátil Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali žalobou, podanou u soudu 2.8.1995, aby žalovaným bylo uloženo uzavřít se žalobci dohodu o vydání rodinného domku čp. 217 v J. s příslušenstvím. V žalobě se uvádělo, že tato nemovitost propadla ve prospěch státu podle rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 10.5.1979, sp.zn. 1 T 233/79; žalobci byli odsouzeni pro tehdy trestný čin opuštění republiky; usneseními Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 11.9.1990 a ze 14.9.1990, čj. 3 Rt 20/90-6 a čj. 3 Rt 20/90-8, byli žalobci rehabilitováni podle zákona č. 119/1990 Sb. a byl zrušen i výrok rozsudku o propadnutí majetku. Rodinný domek čp. 217 v J. byl prodán smlouvou z 15.1.1980, uzavřenou mezi bývalým Místním národním výborem v J. a žalovanými, a k pozemkům parc. č. 287, parc. č. 70/12 a parc. č. 70/13 v katastrálním území J. jim bylo zřízeno právo osobního užívání pozemků. Podle názoru žalobců byli nabyvatelé při koupi nemovitostí protiprávně zvýhodněni, neboť dům, který byl v roce 1978 znalecky oceněn na 133.269,60 Kč byl jim prodán za částku, která nedosáhla ani poloviny původní odhadní ceny. Žalovaní byli vyzváni písemně o vydání nemovitostí, ale bezvýsledně.

Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby s tím, že dům čp. 217 v J. s pozemky parc. č. 287, 70/12 a 70/13 získali na základě kupní smlouvy a na základě dohody o zřízení práva osobního užívání pozemků, které byly zaregistrovány bývalým Státním notářstvím v Jablonci nad Nisou (pod sp.zn. R I 32/80 a R II 14/80), a za kupní cenu podle znaleckého posudku, jehož provedení žalovaní neiniciovali.

Soud prvního stupně provedl v řízení výslech žalovaných jako účastníků řízení, provedl důkaz posudkem znalce z oboru odhadu nemovitostí a konstatoval obsah listinných dokladů, předložených účastníky řízení. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 24.4.1998, čj. II C985/95-101, bylo žalovaným uloženo uzavřít do 15 dnů od právní moci rozsudku se žalobci dohodu o vydání domu čp. 217 v J. (v katastrálním území H.). Byl však zamítnut žalobní návrh žalobců, aby žalovaným bylo uloženo uzavřít se žalobci také dohodu o vydání pozemků parc. č. 287 a parc. č. 70/13, dvougaráží na pozemku parc. č. 352 s tímto pozemkem, jakož i pozemků parc. č. 353 a parc. č. 70/17 v obci J. Bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobcům bylo uloženo zaplatit na účet Okresního soudu v Jablonci nad Nisou 1.765,- Kč a také žalovaným bylo uloženo zaplatit na účet uvedeného soudu 1.765,- Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, a to na úhradu zálohovaného znalečného.

V odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a že žalované pokládá soud prvního stupně za povinné osoby ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. Soud prvního stupně poukazoval na to, že kupní cena, za niž byl dům čp. 217 v J. prodán žalovaným, byla sjednána v rozporu s tehdy platnými cenovými předpisy a je nerozhodné, zda se tak stalo s vědomím žalovaných. Povinnost k uzavření dohody o vydání nemovitostí uložil soud prvního stupně jen ohledně domu čp. 217 vzhledem k tomu, že jen tato nemovitost byla uvedena ve výzvě žalobců k vydání věci podle ustanovení § 5 zákona č. 87/1991 Sb.; k vydání jiných nemovitostí žalovaní žalobcem vyzváni nebyli. Výroky o nákladech řízení byly odůvodněny ustanoveními § 142 odst. 2 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalovaných proti rozsudku soudu prvního stupně bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem z 15.1.1999, sp.zn. 29 Co 703/98. Rozsudek soudu prvního stupně byl změněn ve výroku o věci samé tak, že byla zamítnuta žaloba se žalobním návrhem, aby byla žalovaným uložena povinnost uzavřít se žalobci dohodu o vydání domu čp. 217 v J.; jinak zůstal výrok rozsudku soudu prvního stupně ve věci nedotčen (když v tomto zamítavém výroku ohledně nemovitostí kromě domu čp. 217 nebyl odvoláním napaden). Výrok rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou byl změněn tak, že žalobcům bylo uloženo zaplatit na účet Okresního soudu v Jablonci nad Nisou 3.530,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo uvedeno, že soud prvního stupně rozhodl ve věci nesprávně, ačkoli správně zjistil skutkový stav. Žalobcům se však (když jsou oprávněnými osobami ve smyslu ustanovení zákona č. 87/1991 Sb.) nepodařilo, podle názoru dovolacího soudu, prokázat, že žalovaní byli při nabytí nemovitostí protiprávně zvýhodněni nebo že nabyli nemovitosti v rozporu s tehdy platnými právními předpisy.

Odvolací soud poukazoval na to, že v daném případě šlo o kupní smlouvu, uzavřenou 15.1.1980 ve smyslu tehdy platného ustanovení § 399 občanského zákoníku, podle jehož druhého odstavce nesměla dohodnutá kupní cena přesahovat cenu stanovenou podle cenových předpisů. Tímto

předpisem byly v době uzavření uvedené smlouvy vyhláška č. 43/1969 Sb., o cenách staveb v osobním vlastnictví a o náhradách při vyvlastnění nemovitostí. V posudku znalce, ustanoveného soudem, bylo uvedeno, že cena domu čp. 217 v J. měla činit 110.962,- Kč; v citované smlouvě nebyla tato cena překročena, nýbrž byla dohodnuta částkou 75.415,- Kč. Tehdy platná vyhláška č. 156/1975 Sb., o správě národního majetku, nevyklučovala, jak uváděl odvolací soud, prodej věci z národního majetku za cenu nižší než odpovídala cenovým předpisům, i když zásadně vedla orgány státu k tomu, aby věci z národního majetku byly převáděny za cenu odpovídající cenovým předpisům. Odvolací soud poukazyval na to, že kupní cena ve smlouvě z 15.1.1980 byla sjednána na základě posudku znalce J. B., který si vyžádal bývalý Místní národní výbor v J. (jenž dům čp. 217 ohodnotil k 9.4.1979 částkou 87.098,10 Kč, když tentýž dům v předchozím posudku hodnotil k 21.6.1978 částkou 134.770,60 Kč). V této souvislosti vyslovoval odvolací soud názor, že nelze spatřovat protiprávní zvýhodnění nabyvatele nemovitosti v nesprávném postupu znalce při oceňování nemovitosti, pokud není prokázáno, že se tak stalo vlivem snahy nabyvatele (což v daném případě nebylo prokázáno ani tvrzeno). Odvolací soud měl dále za to, že ani okolnost rozdílného ocenění domu čp. 217 znalcem J. B. k 21.6.1978 a k 9.4.1979 (když v jednom posudku vycházel ze stáří domu od roku 1912 a v druhém posudku od roku 1904), nemá na rozhodnutí v této právní věci vliv; ostatně stáří domu se nepodařilo v řízení prokázat, jak připouštěl i soudem ustanovený znalec. Odvolací soud ještě dodával, že v řízení nebyly zjištěny ani jiné okolnosti, které by svědčily o protiprávním zvýhodnění žalovaných při nabytí nemovitostí např. za využití nezákonného vlivu, který by měl v zápětí za následek rozhodnutí ve prospěch nabyvatelů. Z uvedených důvodů měl odvolací soud za to, že mu nezbylo než rozsudek soudu prvního stupně změnit podle ustanovení § 220 odst. 1 občanského soudního řádu, a to tak, že se žaloba žalobců zamítá. Výroky o nákladech řízení byly odvolacím soudem odůvodněny ustanoveními § 142 odst. 2 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalobce v řízení zastupoval, dne 5.3.1999 a dovolání ze strany žalobců bylo u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou podáno 1.4.1999, tedy ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu.

Ve svém dovolání žalobci navrhovali, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Jako dovolací důvod uplatňovali žalobci, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelé poukazyvali na to, že v době prodeje domu čp. 217 v J. žalovaným (tj. 15.1.1980) platila vyhláška č. 156/1975 Sb., která ve svém ustanovení § 15 odst. 7 vyhlášky č. 156/1975 Sb. uváděla, že „převod vlastnictví národního majetku se provádí úplatně, pokud není zvláštními předpisy stanoveno jinak, a to za cenu podle cenových předpisů“; nepřipouštěl tedy tento předpis, podle názoru dovolatelů, prodat dům za cenu nižší než byla cena zjištěná podle vyhlášky č. 43/1969 Sb. Podle posudku znalce, ustanoveného v tomto občanském soudním řízení, činila cena domu čp. 217 v J. bez příslušenství 110.962,30 Kč; ve smlouvě z 15.1.1980 byla uvedena cena rodinného domku, studny s vodovodní přípojkou a rozestavěné garáže částkou 75.415,- Kč (podle posudku znalce J. B. cena samotného domku činila k 9.4.1979 56.372,20 Kč). Prodejem domu za 75.415,- Kč došlo tedy, podle názoru dovolatelů, k porušení ustanovení § 15 odst. 7 vyhlášky č. 156/1975 Sb. v souvislosti s ustanoveními vyhlášky č. 43/1969 Sb. Soudní znalec J. B. neměl v daném případě žádný důvod k vypracování dalšího znaleckého posudku během necelého roku; roční amortizace uvedeného domu činila 1 %. Podle názoru dovolatelů došlo tu rovněž k porušení ustanovení § 16 odst. 2 uvedené vyhlášky, protože k převodu kupní smlouvou na žalované nebyl dán souhlas nadřízeného orgánu. Dovolatelé poukazyvali i na to, že pozemek parc. č. 287 v katastrálním území H. nebyl vůbec převeden hospodářskou smlouvou z 1.8.1979 z bývalého Okresního národního výboru v J. na Místní

národní výbor v J. a ten tedy nemohl zřizovat k němu právo osobního užívání pozemku manželům U. Dovolatelé poukazovali také na to, že při výběru uchazečů o koupi domu čp. 217 v J. nebylo vyhověno žádosti L. T., který je bratrem žalobce K. T. a podal si žádost o koupi domu čp. 217 v J., akceptoval kupní cenu, stanovenou místním národním výborem, neměl v té době kde bydlet, ale nebylo mu vyhověno, protože byl příbuzný s osobami, které opustily republiku a byly za to tehdy odsouzeny; při prohlídce domu čp. 217 v J. nebylo umožněno znalci Ing. M. prohlédnout si všechny místnosti v domě, zejména obytnou místnost v suterénu. Vyslovovali proto dovolatelé své přesvědčení, že žalobci byli při nabytí domu čp. 217 v J. protiprávně zvýhodněni.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení článku II. odst. 2 zákona č. 238/1995Sb., podle něhož ustanovení tohoto zákona, jímž byl změněn a doplněn občanský soudní řád (zákon č. 238/1995 Sb.), platí i na řízení, která byla zahájena před účinností zákona č. 238/1995 Sb. (tj. před 1.1.1996; srov. článek V. zákona č. 238/1995 Sb.).

Dovolatelé uplatňovali jako dovolací důvod, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu.

Nesprávné právní posouzení věci může spočívat buď v tom, že soud použije na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis anebo že si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13 /45/).

V daném případě posoudil odvolací soud projednávanou právní věc podle ustanovení § 19 odst. 1, § 3 odst. 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb., která se nepochybně na projednávanou právní věc vztahovala a účastníci řízení na ně také v průběhu řízení poukazovali. V řízení o dovolání bylo třeba posoudit, zda si odvolací soud tato ustanovení také správně vyložil.

Ústavní soud ČR ve svém nálezu 2.2.1995, I. ÚS 117/93, uveřejněném pod č. 7 ve svazku 3 (ročník 1995-I. díl) Sbírkou nálezu a usnesení Ústavního soudu, dospěl k závěru, že zákon č. 87/1991 Sb. nezměnil nic na tom, že v důsledku zrušení trestního rozsudku podle ustanovení zákona č. 110/1990 Sb. (o soudní rehabilitaci) a jeho výroku o propadnutí majetku se ex tunc obnovilo původní vlastnictví majetku rehabilitované osoby; zákon č. 87/1991 Sb. stanoví postup, jakým způsobem se má oprávněná osoba (původní vlastník) domáhat do určité doby vydání svého majetku od osoby povinné.

V daném případě na straně žalobců jde o osoby rehabilitované podle zákona č. 119/1990 Sb., které splňovaly podmínky uvedené v § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. (viz § 19 odst. 1 téhož zákona) a na straně žalovaných jde o osoby, jež nabyly věc od státu, který k ní získal oprávnění soudním rozhodnutím (viz § 20 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb.). Ve smyslu citovaných závěrů Ústavního soudu ČR se u těchto oprávněných osob po zrušení rozhodnutí vydaného trestním řízením soudním, včetně rozhodnutí o propadnutí majetku, obnovilo ex tunc jejich původní vlastnictví propadlého majetku. Povinné osoby stíhala povinnost vydat jim věci z tohoto majetku, jak to ukládá ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. Tato povinnost je nestíhala jen za předpokladu jednoznačného prokázání toho, že věc, která by měla být vydána (§ 20 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb.), nebyla nabyta v rozporu s tehdy platnými předpisy, ani na základě protiprávního zvýhodnění.

Zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. nejsou podle slovního znění, obsahu a účelu sledovaného tímto ustanovením vázány na subjektivní stránku konání osob, které věc nabyly v rozhodném období (25.2.1948-1.1.1990) od státu (tedy zejména na vědomost o nabytí věci v rozporu s tehdy platnými předpisy nebo na základě protiprávního zvýhodnění). Zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. nejsou totožné s tím, co bylo dříve stanoveno v § 399 odst. 2, věta první, občanského zákoníku (ve znění platném do 31.12.1991). Nelze mít za to, že tu postačuje doložení toho, že dohodnutá cena při nabytí od státu nepřesahovala cenu stanovenou podle cenových předpisů. Tehdy platnými předpisy (ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb.) byly v daném případě v době uzavření kupní smlouvy z 15.1.1980 zejména vyhláška č. 156/1975 Sb., o správě národního majetku, a vyhláška č. 43/1969 Sb., o cenách staveb v osobním vlastnictví a o náhradách při vyvlastnění. V řízení o uplatnění nároku, týkajícího se povinnosti uložené povinným osobám v ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. vůči oprávněným osobám, jejichž původní vlastnictví majetku se obnovilo po zrušení rozhodnutí o propadnutí majetku státu, bylo tedy třeba zevrubně a všestranně objasnit, zda tu byl či nebyl rozpor s uvedenými předpisy, popřípadě s jinými tehdy platnými předpisy, a zda postup orgánů, jednajících za stát, při převodu nemovitosti na fyzické osoby byl v souladu s těmito předpisy a zda tu nedošlo (posuzováno objektivně) k jakémukoli protiprávnímu zvýhodnění osob nabyvatelů.

Takto nebylo v daném případě důsledně postupováno v řízení před soudy obou stupňů. Např. objasnění postupu prodávajícího orgánu při převodu věcí z národního majetku na fyzické osoby byla v řízení věnována jen okrajová pozornost. Na objasnění souladu či rozporu kupní smlouvy z 15.1.1980 s ustanoveními vyhlášky č. 43/1969 Sb. měl dovolací soud ten názor, že nepokládal za správnou úvahu soudu prvního stupně, že splnění podmínky ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. shledává v tom, že „fyzická osoba nabyla věc v rozporu s předpisy platnými v době nabytí nemovitosti, jestliže kupní cena, za kterou byly nemovitosti prodány, byla stanovena nižší částkou (než by odpovídala maximální ceně určené cenovým předpisem, platným v té době, tedy v daném případě vyhláškou č. 43/1969 Sb.“). Odvolací soud měl za to, že výklad ze strany soudu prvního stupně nebyl správný, nýbrž že tento soud se dal zmýlit tím, že „znění ustanovení § 4 odst. 2 zákona o mimosoudních rehabilitacích k podobnému závěru svádí“.

V důsledku tohoto svého právního názoru, s nímž se dovolací soud neztotožňuje, nepokládal pak odvolací soud za potřebné zabývat se blíže tím, zda byla v řízení správně zjištěna cena domu čp. 217 v J., jež by odpovídala ustanovením vyhlášky č. 43/1969 Sb., platné v době uzavření smlouvy z 15.1.1980. Odvolací soud nepokládal za nutné zabývat se blíže např. námitkami obsaženými v odvolání žalovaných, poukazujícími kupř. na neúplnost zjištění o stáří domu čp. 217, na nedostatečnou specifikaci všech místností v domě čp. 217 a na nezjištění špatného stavu domu čp. 217 v mezidobí od odchodu žalobců do ciziny, po němž dům značně zchátral. V důsledku tohoto postupu v odvolacím řízení došlo k tomu, že soud prvního stupně i odvolací soud vycházely ohledně kupní ceny domu z týchž skutkových zjištění (a odvolací soud také výslovně uvedl, že soudem prvního stupně byl řádně zjištěn skutkový stav), ale vyvodily z něj odlišné závěry. Už v rozhodnutích uveřejněných pod č. 64/1966 a č. 92/1968 Sbírky rozhodnutí soudů, vydávané dříve Nejvyšším soudem, bylo poukázáno na to, že chce-li se odvolací soud odchýlit od skutkového zjištění, které učinil soud prvního stupně na základě bezprostředně před ním provedeného důkazu, je nutno, aby důkazy sám opakoval a zjednal si tak rovnocenný podklad pro jejich případné odlišné hodnocení. Neodpovídalo tedy v daném případě stavu řízení, jestliže odvolací soud bez dalšího dovodil z týchž skutkových zjištění (jako soud prvního stupně) odlišné závěry než soud prvního stupně. Bylo na místě, aby odvolací soud postupoval spíše tak, že by soudem prvního stupně provedené důkazy opakoval nebo provedené dokazování doplnil anebo by přikročil ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nemohl proto dospět dovolací soud k závěru, že je rozhodnutí odvolacího soudu správné, jak to má na zřeteli ustanovení § 243b odst. 1 občanského soudního řádu. Dovolací soud shledal důvodným dovolání dovolatelů, pokud uplatňovali dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu; dovolací soud má dále za to, že řízení v této právní věci bylo v odvolacím řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. b/ občanského soudního řádu).

Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozhodnutí odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 1 a 5 občanského soudního řádu.

Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí zčásti i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení se soud prvního stupně zaměří na zevrubné a všestranné objasnění toho, zda při uzavírání kupní smlouvy z 15.1.1980 bylo postupováno zejména podle ustanovení vyhlášky č. 156/1975 Sb., zda provedený znalecký posudek o kupní ceně domu čp. 217 v J. vycházel z úplných podkladů, jak se znalec může vyjádřit k námitkám žalovaných (obsažených v jejich odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně), jakož i k námitkám žalobců proti posudku znalce, zda je třeba tento znalecký posudek doplnit, případně provést přezkoumání provedeného posudku znaleckým posudkem vypracovaným jiným znalcem ve smyslu ustanovení § 127 odst. 2 občanského soudního řádu; zaměřit se bude třeba i na otázku do jaké míry postup znalce při vypracování posudku o ceně domu podle dříve platné vyhlášky č. 43/1969 Sb. připouštěl i volnou úvahu znalce a zda ve smlouvě sjednaná kupní cena představovala podstatné podhodnocení nemovitosti (k tomu srov. obdobně závěry z rozhodnutí dříve uveřejněných pod č. 22/1976 a pod č. 36/1977 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)